

TAKOVÁ• TO BYLA PATÁ•LIE...

Pondělí, 06 listopad 2023

Lidi, to snad není - možná! Spíjchala jsem dobrý skutek zcela proti světu... Představte si typickou pražskou panelákovou dvoutřetipaterovou, čtyřadvacetkráslivou chodbičku o rozloze 60 m², v každé jedné rodině, společně schodištěm s nosností panáčků, nástávkou s domovním átídem, na které je pubertální rukou dopsáno "Žďádká". Doneslo se ke mně, že obyvatelů nedaleko vilových čtvrtí nám kají termity. Burouští jedni...

To máte tak.

Když chcete v malém bytě něco přestavět, musíte posunout všechny ostatní - a děvat sakra bacha, abyste se ve vlastní oběvi nezadili za šiva. Tak jsme se nedávno rozhodli koupit novou gauč. Náji stávkou hnědý káždý byl mým dnem v státekem bytového designu u nás za Husáka. Ten gauč zažil dva pelichácké psy, tisíce balíčků a hodná hodná zadka. Když dorazila nová pohovka, vzdychali jsme nad jejím. Oběvi se proměnil v rytáskou sál a náji praživá veterán putoval z bytu.

Že nepoužijí

starší věci pro nové..." zazněla mi v hlavě písníčka od Světlany a Uhlířky.

Že když

barva jedivá a práská... " Achjo, chudák gauč.

"Byly

kdysi lesklé, byly chromové..."

Vzpomněla jsem si, jak jsem na našem gauči metala veletové jako žestiletá holka.

Že te se

jím na smetišti stáskáji."

Záběra na

opuštěnou gauč zavalenou odpadky - zamáčkla jsem slzu a rozhodla se: "Stájt!

Zadržte! My si ten gauč necháme, postavte ho tady přede dveřmi. Dáky."

Stáhováci zmizeli a moje praživá pohovka zůstala přede bytem. Co teď? Do bytu se nevejde. Dohodli jsme se, že gauč na pár dnů postavíme nenápadně pod společně schodiště ke vchodovým dveřím do paneláku a zatím vymyslíme, kam s ním dějt.

Stalo se.

Abychom

nedřídili sousedy zneužívající náš společný prostor, vytiskla jsem na poštovní A4 ceduli: "Že toto je jen dočasné átížení, do nějaké doby odklidíme. Francováci" a nalepila ji na opačném gauči.

Když jsem se

druhý den táhla v deset večer z práce, potkala jsem u metra sousedku.

Neodpověděla na pozdrav. Pubertální Honza, který vycházel z našeho vchodu, kroutil hlavou a huhlal: "Tak to je teda fakt hustá! To je hustá!" a zmizel ve tmě.

Vstoupila jsem

do baráku a ucítila smrad. Chodbou se neslo hlasitě chrápnění. Rozsvítila jsem a

hrozně se lekla. Na našem gauči ležel bezdomovec, ze kterého boty mu koukaly černé prsty a palcem u ruky ucpával hrdlo průzdušnice fláčky od Tuzemáku. Cedule s napsím: "Toto je jen dočasné řešení, do několika dnů odklidíme. Francová" nad jeho nohama byla už jen komickou souhrou okolností.

Zastal celý
v kend. Pod gaučem se nashromáždila spousta igelitek s nejasným obsahem a tenhle životná troseň k spal a spal a spal. A já nespala a nespala a přeměnila, jestli ho mám jít vzbudit a vyhnat chudáka do zimy, nebo ho odvést spáček k popelnicím.

A když jsem se rozhodla ho vypudit verbálně, tak se oteplilo a náš druhý stěvný bezdomovec zmizel i gaučem někde do prázdných rody.

Tak jen doufám,
že to není jen dočasné řešení.

Renata Francová